

РЕШЕНИЕ

№ 16765

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от Гражданско дело № 20231110106283
по описа за 2023 година

**Производството е по реда на чл. 310 и сл. от Гражданския
процесуален кодекс (ГПК).**

Образувано по искова молба, подадена от Л. И. П., ЕГН: *****,
адрес:, седалище и адрес на управление: с която са предявени
обективно кумулативно съединени искове, както следва:

1) по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ – за признаване на уволнението, извършено
със Заповед № г., за незаконно и неговата отмяна;

2) по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ – за възстановяване на ищеца на заеманата от
него преди уволнението длъжност..... при ответника;

3) по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ – за осъждане на
ответника да заплати на ищеца обезщетение за времето, в което последният е
останал без работа поради уволнението в общ размер на 9000,00 лв. за
периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г., ведно със законната лихва върху
главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда – 03.02.2023 г.,
до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът Л. И. П. твърди, че е работил при ответника на длъжност
„..... в отдел дирекция“. С предизвестие от 11.11.2022 г. бил
уведомен от работодателя, че трудовото му правоотношение ще бъде
прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 1 КТ, поради закриване на
част от предприятието. Със заповед № г. трудовото правоотношение
между страните било прекратено на посоченото основание, считано от
12.12.2022 г. Поддържа, че гореописаната заповед е незаконосъобразна по

подробно изложените в исковата молба съображения, а именно: не бил налице фактическият състав на прекратителното основание; заповедта била издадена от ненадлежен орган; трудовите функции, включени в длъжностната характеристика на ищеца, продължавали да се изпълняват от други служители, като не била извършено дори вътрешно организационно преустройство. Твърди, че от уволнението до настоящия момент не полага труд по трудово или служебно правоотношение. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи предявените искове. Претендира разноски.

Ответникът в законоустановения едномесечен срок е депозирал отговор на исковата молба чрез адв. Е. Е.. Процесуалният представител оспорва предявените искове като неоснователни. Не оспорва, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал посочената в исковата молба длъжност, както и че същото е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 1 КТ, считано от 12.12.2022 г., за което е била издадена Заповед № г. Излага подробни аргументи, че при прекратяване на трудовото правоотношение е спазена законовата процедура и уволнението на ищеца е законосъобразно. Твърди, че секторът, в който ищецът е изпълнявал трудовите си задължения, притежавал всички белези на „част от предприятието“ по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 1 КТ. Секторът бил закрит въз основа на решение на управителния съвет на дружеството работодател, в резултат на което трудовите договори на всички служители в него, в т.ч. на ищеца, били прекратени и на тяхно място не били назначавани нови лица. Решението на управителния съвет било изпълнено, което било видно от организационната структура на работодателя от 16.01.2023 г., в която секторът бил премахнат. Поддържа, че от значение е само дали самото звено е изцяло закрито и дали неговата дейност е прекратена, като няма пречка други звена да продължат да изпълняват подобна дейност. Поддържа, че е без правно значение дали дейността, извършвана от закрития сектор, продължава да се извършва от други сектори, които и преди са изпълнявали същата дейност. В тази връзка твърди, че в случаите, е които няколко обособени звена извършват сходна/идентична по естеството си дейност, дали да бъде закрито обособено звено, зависи изцяло от преценката на работодателя. Оспорва твърдението на ищеца, че трудовият му договор е прекратен от лице без работодателска власт. В тази връзка твърди, че предизвестие и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение между страните са издадени от служител на ответното дружество с ръководни функции, който бил упълномощен от работодателя да подписва всякакви документи за прекратяване на трудови договори от негово име. С оглед неоснователността на иска за отмяна на уволнението по изложените по-горе съображения, неоснователни били и обусловените от него искове за възстановяване на ищеца на заеманата от него преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението. Ето защо моли съда да отхвърли предявените искове

като неоснователни. В случай, че уволнението бъде признато за незаконно и искът по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ е основателен, прави възражение за прихващане със сумата от 2358,41 лв., представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, заплатено от работодателя на ищеца на 18.01.2023 г. Поддържа, че когато уволнението е признато за незаконно, е недопустимо обезщетението по чл. 222, ал. 1 КТ да се кумулира с това по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, тъй като и двете обезщетения служат за обезщетяване на една и съща вреда – загубен трудов доход вследствие на оставане на служителя без работа. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от ангажираните по делото писмени доказателства се установява, че между Л. И. П. и „.....“ е съществувало трудово правоотношение за неопределено време, по силата на трудов договор № 1705/19.10.2011 г., по който ищецът е заемал длъжността „.....“ в „.....“, главна дирекция

Това трудово правоотношение е било прекратено при спазен срок на предизвестие, считано от 12.12.2022 г., като заповед № г. на главния директор, човешки ресурси на е връчена на ищеца на 12.12.2022 г., което е удостоверено с полагането от ищеца на подпис върху заповедта. Със заповедта е разпоредено на ищеца да се изплатят посочените в нея обезщетения, в т.ч. по чл. 222, ал. 1 КТ, вр. чл. 49 КТД в размер на две месечни brutни трудови възнаграждения.

В открито съдебно заседание, проведено на 10.07.2023 г., съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в процесуалните отношения между страните, че на 18.01.2023 г. ответникът е заплатил на ищеца сумата от 2358,41 лв., представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ. Посоченото обстоятелство се установява и от приложеното по делото преводно нареждане за кредитен превод от 18.01.2023 г.

По делото е представено протокол-решение от 09.11.2022 г. на Управителния съвет на „.....“, видно от което е взето решение за закриване на сектор 1.....“, главна дирекция „.....“ и за заличаване на всички прилежащи към него длъжности.

По делото са представени организационна структура и поименно щатно разписание на..... от 03.10.2022 г., видно от които отдел се състои от шест сектора а именно: сектор 1 и сектор 2 с наименования както и сектор 1, сектор 2, сектор 3 и сектор 4 с наименования „.....“ Установява се също така, че длъжностите в сектор 1 и сектор 2 са идентични – „ръководител сектор“, „организатор, дейности транспортно-експлоатационно звено“, „отчетник счетоводство/ГСМ“, „монтьор, поддръжка на инсталации и оборудване“ и „.....“ От представена организационна структура се

установява и че преди процесното уволнение в двата сектора „Складово стопанство“ са били предвидени по 4 бр. длъжности „.....“, каквато е и длъжността, заемана от ищеца преди уволнението.

По делото са представени организационна структура и поименно щатно разписание на „СОФ Кънект“ АД от 17.01.2023 г., видно от които отдел се състои от пет сектора: сектор 2 „Складово стопанство“, както и сектор 1, сектор 2, сектор 3 и сектор 4 с наименования „.....“

От приложената по делото заповед № г. на изпълнителния директор на се установява, че последният е делегирал на А....., заемаща длъжността „.....“ при ответника, правомощия, сред които: 1.1. да утвърждава и променя длъжностните характеристики на всички видове длъжности; 1.2. да изготвя всички видове писмени документи, свързани с прилагане и привеждане в действие на утвърдените промени в структурата и/или щатното разписание; всички видове правилници, политика и правила; 1.4. да прекратява трудовите правоотношения на работниците и служителите, независимо от основанията; да отправя/приема писмени предложения за прекратяване; да подписва предизвестия и заповеди за уволнение, независимо от правното основание, както и независимо от мястото на длъжността в йерархичната структура; да подписва заповедите за отмяна на уволнения. По делото е приложено и пълномощно, видно от което изпълнителният директор на ответното дружество е упълномощил с посочените по-горе права.

От заключението по съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че последното брутно трудово възнаграждение, получено от ищеца преди уволнението, е за м.11.2022 г. и е в размер на 1436,34 лв. А размерът на обезщетението за периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г. възлиза на 8618,10 лв.

По делото като свидетели са разпитани (служител на ответника) и (има висящо дело с ответника).

От показанията на свидетеля (на длъжност „директор“ на дирекция“ в ответното дружество), които съдът намира за последователни, непротиворечиви и кредитира с доверие, се установява, че сектор, който пък е част от дирекция До м. 08.2022 г. в отдела е имало един сектор и един сектор „.....“. След м. 08.2022 г. ръководството е приело мерки за по-добро управление на служителите, като сектор бил разделен на два отделни сектора с еднакъв брой служители с идентични функции – сектор 1, в който бил разпределен ищецът, и сектор 2, а сектор „.....“ бил разделен на четири. При разделянето на сектор били назначени ръководители на отделните сектори, които също били с идентични функции. Функциите им били свързани с управление на сектора, разпределение на задачите сутрин, провеждане на инструктажи, определяне на графици за работно време и всички съпътстващи задачи по дейността. През м.11.2022 г. ръководството взело решение за закриване сектор 1, след което дейността му била

преустановена изцяло, а сектор 2 продължил да извършва дейността си. Свидетелства, че след закриването на сектор 1 в дирекцията не били назначавани или преназначавани нови служители.

От показанията на свидетеля, които съдът намира за последователни, непротиворечиви и кредитира с доверие, се установява, че свидетелят е заемал длъжността „отчетник – счетоводство“ в сектор 1 отдел при ответника до м.11.2022 г., когато трудовото му правоотношение било прекратено поради закриване на сектор 1. Твърди, че сектор винаги е работил като едно цяло. Свидетелства, че сектор „.....“ бил разделен на сектор 1 и сектор 2, преди извършване на съкращенията, с цел работещите в сектор 1 да бъдат уволнени. Сочи, че след разделянето на два сектора не са настъпили промени в начина на осъществяване на трудовите им функции, отделът продължил да работи като едно цяло, както е работил и преди, а обособяването на двата сектора било само на теория. Твърди, че понастоящем се изпращат работници на длъжност „шофьор“ да изпълняват задълженията, които са изпълнявали уволнените работници.

Не е спорно между страните по делото, а същото е изрично потвърдено от ответника в депозирания от него писмен отговор, че трудовите функции, осъществявани от сектор 1 „С.....“ и сектор 2 „.....“ в отдел „.....“, в дирекция „Т.....“ са напълно идентични. Същото обстоятелство се установява и както от представените от ответника писмени доказателства – организационна структура на към 03.10.2022 г. и към 16.01.2023 г., поименни щатни разписания – към 03.10.2022 г. и към 17.01.2023 г. и длъжностна характеристика за длъжността „.....“, така и от показанията на разпитаните по делото свидетели.

В съдебно заседание от 10.07.2023 г. съдът е извършил констатация от трудовата книжка на ищеца и е констатирал, че след прекратяване на трудовото правоотношение с ответното дружество липсва отбелязване ищецът да е започвал работа по друго трудово правоотношение.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предмет на делото са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр.чл. 225, ал. 1 КТ, както и възражение за прихващане с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

Процесното трудово правоотношение е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, изр. 1 КТ поради закриване на част от предприятието. Това обстоятелство не е спорно между страните, а и е безспорно установено по делото. Доколкото работодателят основава правото си на едностранно прекратяване на трудовото правоотношение на обстоятелството, че е закрита част от предприятието, в негова тежест, за да установи законността на уволнението, е да докаже, че сочените предпоставки са налице. Ето защо в тежест на ответника е да установи, че към датата на процесното уволнение е

закрита част от предприятието като обособено негово звено, в която част е полагал труд ищецът, като след закриването ☐ осъществяваната от нея дейност е прекратена и не се осъществява занапред.

По въпроса кога е налице закриване на част от предприятието, вътрешна реорганизация и съкращение на щата е прието Тълкувателно решение № 5/26.10.2021 г. по тълк. д. № 5/2019 г., на ВКС, ОСГК, като в него са дадени разяснения и по въпроса какво правно значение имат тези три форми за правото, съответно за задължението на работодателя да извърши подбор, когато се преустановява осъществяването на някоя дейност и когато същата дейност продължава да се осъществява в същото или друго населено място.

С посоченото тълкувателно решение е прието, че основанието по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ е налице при преустановяване на дейността на определено организационно обособено звено от предприятието, но което няма признаците на работодател. Същественото е закриваното звено да е било обособено в състава на предприятието и неговата структура. Основната характеристика за относителна самостоятелност на съответното обособено структурно звено е организационно – управленската. Това структурно звено следва да е обособена и относително самостоятелна организационна единица в цялостната структура на предприятието (негово поделение, клон, цех, отдел, сектор и пр.) с относително самостоятелно ръководство в управленската йерархия (ръководител на поделението или клона, началник на цеха, отдела или сектора и пр.). Със закриването на съответната част от предприятието отпада необходимостта от осъществяване на съответната дейност, което налага прекратяването на трудовите договори на работниците и служителите, заети в осъществяването на закритата част от дейността.

За да е налице основанието по чл. 328, ал. 1, т. 2, изр. 1 КТ, не е необходимо само частта да е относително структурно обособена, но следва и определената дейност, осъществявана от съответното обособено звено, окончателно да бъде преустановена, поради което работодателят не се нуждае повече от работната сила, която е била ангажирана за извършването ☐. Приема се, че не е налице закриване на част от предприятието, когато на мястото на закритото звено е създадено ново, което е поело обособената дейност на закритото, когато дейността на съответното звено е запазена, но се осъществява в по-малък обем или с по-малък брой работници и служители, както и когато дейността на обособената част премине изцяло или частично в рамките на друго структурно звено или се обособи под друго наименование, но със същия предмет на дейност.

Закриването на част от предприятието трябва да се различава от случаите на вътрешно организационно преустройство на предприятието. Вътрешна реорганизация е налице, когато дейността на предприятието или на част от него се реорганизира по нов начин чрез сливане, вливане, отделяне или разделяне. При нея дейността на съответното поделение или

звено продължава да съществува, но се разпределя между други звена или се слива с някои съществуващи звена. В тези случаи не е налице закриване на част от предприятието, защото дейността продължава да се осъществява, но под други организационни форми. Сама по себе си, реорганизацията не е правопораждащо основание за упражняване правото на уволнение, но може да е свързана с намаляване на броя на заетите с извършването на съответната дейност лица, което да доведе до цялостно премахване на длъжностите, свързани с осъществяването на дейността, така и до намаляване на щатните бройки, предвидени за тези длъжности. Тогава ще е налице основанието по чл.328 ал.1 т.2 пр.2 КТ – „съкращаване на щата“ за прекратяване на трудовия договор на работниците и служителите, които заемат съкращаваната длъжност. В хипотезата на „закриване на част от предприятие“ решаващото е дали е преустановена за в бъдеще изцяло съответната дейност на организационно обособеното звено или тя продължава да се осъществява в останалите структури на работодателя.

Настоящият съдебен състав като съобрази дадените в посоченото тълкувателно решение разяснения намира, че закриване на част от предприятието по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, изр. 1 КТ означава от структурата на предприятието е премахнато определено негово организационно обособено звено и да е налице пълно преустановяване на дейността на това звено от предприятието, с което отпада необходимостта от осъществяване на съответната дейност и което налага освобождаването от работа на работниците и служителите, заети в осъществяването на закриваната част от дейността. Закриването на част от предприятието е въпрос на преценка по целесъобразност от работодателя или от орган, компетентен за утвърждаване на структурата и щатното му разписание. В този случай уволнението трябва да засегне толкова работници и служители, колкото са били заети в осъществяването на закритите дейности в съответните звена на предприятието – цех, отдел, служба или др., в случая – сектор. За да е законно уволнението, то трябва да е предшествано от решение на работодателя за закриване на съответното структурно звено, както и закриването да бъде реално, а не да е налице единствено вътрешноорганизационно преустройство, при което дейността на съответното звено, продължава да съществува, но се разпределя между други звена или се слива с някои съществуващи звена, т. е. дейността продължава да се осъществява, но под друга или други организационни форми.

В конкретния случай по делото е установено, че ищецът е полагал труд в относително обособено звено на ответното дружество – сектор 1“ в отдел „.....“, като работодателят е реализирал правото да реши кое от двете звена – сектор 1 „.....“ и сектор 2 „.....“, да закрие при реорганизацията си. По делото не е спорно, че сектор 1 „С.....“ и сектор 2 „.....“ в отдел „Г.....“, в дирекция „Т.....“ са били с напълно идентични функции, като след закриването на сектор 1 „.....“ дейността е продължила да се осъществява по идентичен начин само от сектор 2 „.....“ при намален брой на служителите, т. е.

работодателят е продължил да осъществява съответната дейност само чрез единия от съществуващите в отдел „Г.....“ сектори, а именно сектор 2 „.....“, поради което и по преценка на настоящия състав не е налице втората предпоставка за упражняване на правото по чл. 328, ал. 1, т. 2, изр. 1 КТ, а именно осъществяването на дейността да е преустановено занапред.

С оглед на гореизложеното се налага извод, че със закриването на сектор 1 „.....“, отдел „Г.....“ в ответното дружество е извършено вътрешноорганизационно преустройство, при което е запазена дейността на закрития сектор, поради което в конкретния случай е налице фиктивно, а не реално закриване на част от предприятието. Не се установява от събраните по делото доказателства предметът на дейност, с оглед на който е създаден сектор 1 „.....“, отдел „.....“, вече да не съществува. Напротив, установено е по делото, че осъществяваната от него дейност, продължава да се осъществява само от сектор 2 „.....“, отдел „.....“, което сочи на извършено вътрешноорганизационно преустройство на дейността на работодателя, свързана с намаляване на броя на служителите, които са осъществявали съответните трудови функции, а не на закриване на част от предприятието, поради което не може да се приеме, че е отпаднала нуждата и от дейността на всички лица, заети с дейността, осъществявана от закрития сектор 1 „.....“.

Ето защо, настоящият съдебен състав, намира, че в конкретния случай се касае не за закриване на част от предприятието, а за вътрешноорганизационно преустройство, при което съответната дейност не се закрива, а продължава да се осъществява от друго звено на предприятието, което и преди преустройството е имало за основен предмет именно осъществяването на тази дейност, т. е. налице е случай на фиктивно закриване на част от предприятието, който всъщност представлява вътрешна реорганизация.

При така установените факти съдът приема, че работодателят не установи чрез пълно и главно доказване законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение, поради което искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и уволнението на ищеца следва да бъде отменено.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

С оглед акцесорния характер на иска за възстановяване на работа и обстоятелството, че оспорваното по съдебен ред уволнение е незаконно, както и че трудовото правоотношение между страните е за неопределено време, искът се явява основателен.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ:

Основателен и е акцесорният иск за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г. Видно от служебно извършената констатация от оригинала на трудовата книжка на ищеца, същият е останал без работа през процесния период, поради незаконното му уволнение. Налице е фактическият състав по чл. 225, ал. 1 КТ – ищецът е

понесъл вреди от оставането си без работа в рамките на периода от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г., вследствие на незаконното му оленение в размер на неполученото брутно трудово възнаграждение за същия период, в което именно се състоят подлежащите на репарирание пропуснати ползи, които според изслушаното по делото заключение на ССЧЕ възлизат на сумата от 8618,10 лв.

С оглед изложеното искът следва да бъде уважен за сумата от 8618,10 лв., а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 9000,00 лв. следва да бъде отхвърлен.

Като законна последица от уважаването на иска в полза на ищеца следва да се присъди и законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба – 03.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

По евентуалното възражение за прихващане на ответника:

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е направил при условията на евентуалност възражение за прихващане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ с изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на сумата от 2358,41 лв., което е прието за разглеждане в настоящото производство.

Предвид основателността на предявения иск по чл. 334, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, представляващо процесуалното условие за разглеждане на така предявеното възражение за прихващане, съдът следва да се произнесе по същото.

Възражението за прихващане е валидно и допустимо. Същото е направено своевременно в срока за отговор на исковата молба, изхожда от легитимирано лице – носител на вземането, и са налице изискванията за компенсация – наличие на два дълга, идентичност на субектите и еднородност на насрещните вземания, която компенсацията е възможна като съдебна такава дори и насрещните вземания или едно от тях да не е ликвидно (установено по основание и размер).

Между страните не се спори, а и от събраните по делото писмени доказателства се установи, че ответното дружество е заплатил на ищеца обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ за оставане без работа в резултат от уволнението поради закриване на част от предприятието в размер на 2358,41 лв. Това обезщетение обаче е предпоставено от законността на уволнението, поради което с признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна, същото не се дължи от работодателя и става дължимо от получилия го служител като платено въз основа на отпаднало основание (*в този смисъл решение № 1083/02.12.1999 г. по гр. д. № 1232/1999 г. на ВКС, III ГО, решение № 623/24.06.2002 г. г. по гр. д. № 933/2001 г. на ВКС, III ГО и други*).

С оглед гореизложеното съдът намира, че възражението за прихващане на ответника следва да се уважи за сумата 2358,41 лв. След съдебното прихващане на тази сума с обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ от 8618,10 лв. остава непогасено вземане на ищеца за сумата от 6259,69 лв., като съдебното прихващане ще настъпи с влизане в сила на решението, с което се установява

тяхната изискуемост.

По разноските:

При този изход на спора право на разноси имат и двете страни, които своевременно са направили искане за присъждане на такива.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноси съразмерно с уважената част от исковете, а именно в размер на 1078,21 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен от ищеца, видно от който страните са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на 1200,00 лв., като същата сума е посочена и в графа „платена сума“, поради което в случая договорът служи като разписка за плащането на възнаграждението – в този смисъл Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, поради което възражението на ответника за липса на доказателства за реално извършване на разноските е неоснователно.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноси съразмерно с отхвърлената част от исковете, а именно в размер на 428,77 лв. – за заплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд държавна такса за уважените искове в общ размер на 410,39 лв. (по 80 лв. за неоценяемите искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ и 250,39 лв. – 4% върху уважената част на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ), както и 139,10 лв. за депозит за вещо лице по ССЧЕ, съобразно уважената част от иска, или общо 549,49 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на Л. И. П., ЕГН: *****, адрес:..... от длъжността „.....“, сектор „.....“, отдел „.....“, дирекция „.....“, главна дирекция „.....“ при „.....“, седалище и адрес на управление: извършено със Заповед № г.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Л. И. П., ЕГН: *****, адрес:, на длъжността „.....“, сектор „.....“, отдел „.....“, дирекция „.....“, главна дирекция „.....“ при „.....“ седалище и адрес на управление: гр.

ОСЪЖДА „.....“, седалище и адрес на управление: да заплати на

Л. И. П., ЕГН: *****, адрес:, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ, **сумата от 6259,69 лв.**, представляваща обезщетение за времето от 12.12.2022 г. до 12.06.2023 г., през което е останал без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда – 03.02.2023 г., до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за разликата над 6259,69 лв. до предявения размер от 8618,10 лв., **като погасен чрез прихващане** с вземане на в размер на 2358,41 лв. за изплатено на ищеца обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, и над 8618,10 лв. до пълния предявен размер от 9 000,00 лв., **като неоснователен**.

ОСЪЖДА, седалище и адрес на управление: **да заплати на Л. И. П.**, ЕГН: *****, адрес:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 1078,21 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА Л. И. П., ЕГН: *****, адрес:, **да заплати на.....**, седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **сумата от 428,77 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДАседалище и адрес на управление:, **да заплати по сметка на Софийски районен съд**, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **сумата от 549,49 лв.** – държавна такса и депозит за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис решението да се връчи на страните (чл. 7, ал. 2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____